22 жовтня 2019 року

Вступна промова посла Вільяма Тейлора

Я вдячний за можливість висловити свій погляд на події, які розслідують комітети. Я присвятив своє життя служінню інтересам США, у ролі військового та на цивільних посадах, і мав честь працювати в кожній адміністрації з 1985 року, за республіканців та демократів...

І хоча я працював у багатьох місцях по світу, але маю особливий інтерес і шану щодо важливості відносин США з Україною. Наша національна безпека вимагає, щоб ці відносини залишалися міцними.

Однак у серпні і вересні цього року я мав усе більше підстав для занепокоєння тим, що наші відносини з Україною істотно підважила поява неофіційного, не відповідного правилам каналу здійснення політики США, а також затримка з наданням життєво важливої безпекової допомоги, що було пов'язано із внутрішньою американською політикою.

Як вже відомо, 9 вересня у своєму повідомленні до посла Гордона Сондланда я сказав, що утримувати цю допомогу в обмін на послуги у внутрішньополітичній кампанії в США буде "божевіллям".

Я вважав так тоді, і досі вірю в це.

...Безпекова допомога, яку ми надаємо, є критично важливою для захисту України від російської агресії, і, що ще важливіше, її надання надсилає сигнал українцям та росіянам, що ми є надійним стратегічним партнером України.

Тож дозвольте надати хронологію подій, які дають підстави для моєї стурбованості.

28 травня цього року я зустрівся з держсекретарем Майком Помпео, який перед тим попросив мене повернутися до Києва та очолити наше посольство в Україні.

Це був критичний момент американсько-українських відносин. Війна з Росією тривала; Зеленського щойно обрали президентом; наближалися парламентські вибори і створення нового уряду, що формувало курс Україна на найближчі роки.

...Україна для мене має особливе значення. Я переконаний у її глибокій важливості для безпеки США та Європи з двох пов'язаних причин.

По-перше, якщо Україні вдасться звільнитися від російського впливу, вся Європа може бути вільною, демократичною та мирною. На противагу цьому, якщо Москва збереже домінування в Україні, то і Росія знову стане імперією, що пригнічує свій народ, несе загрозу своїм сусідам та решті світу.

По-друге, з анексією Криму в 2014 році та агресією на Донбасі Росія порушила незліченну кількість договорів, ігноруючи всі зобов'язання та відкинувши всі принципи, які зберігали мир і сприяли процвітанню Європи після Другої світової війни. Щоб незалежність України відновилася, Росія повинна піти з України. Це є і має лишатися зовнішньополітичною метою США.

Тож коли секретар Помпео попросив мене повернутися до Києва, я хотів сказати "так". Але це було непросте рішення.

З колишнім послом, Марі Йованович, повелися негідно. Вона потрапила у тенета політичних махінацій як у Києві, так і у Вашингтоні. Я побоювався, що ці проблеми зберігаються. Я радився з нею щодо цієї пропозиції, однак вона закликала мене погодитися, як з політичних причин, так і для підтримання морального духу посольства.

…Я міг бути ефективним на чолі посольства лише за збереження американської політики підтримки України, зміцнення її безпеки, надання економічної та технічної допомоги, а також у разі підтримки цього з боку держсекретаря.

Мене вже тоді хвилювало те, що я чув про роль Рудольфа Джуліані, який зробив кілька гучних заяв про політику США щодо України. Тому під час зустрічі з секретарем Помпео 28 травня я дав зрозуміти і йому, і іншим присутнім, що якщо політика США щодо України зміниться – то я не зможу залишитися. Він запевнив, що політика сильної підтримки України збережеться, і що я матиму його підтримку в захисті цієї політики.

З таким розумінням я погодився повернутися до Києва.

Я повернувся до Києва 17 червня та привіз із собою лист від президента Трампа, у якому той привітав президента Зеленського з перемогою на виборах і запросив його на зустріч в Овальному кабінеті. Я також взяв із собою копію декларації держсекретаря Помпео про те, що США ніколи не визнають незаконну російську анексію Криму.

Але приїхавши до Києва, я виявив дивну комбінацію з обнадійливих, плутаних і тривожних обставин. Почну з обнадійливого.

Надії давало те, що президент Зеленський дуже швидко здобував владу в Україні. Він призначав міністрів-реформаторів, підтримував антикорупційне законодавство, яке до того тривалий час не рухалося. Він вдавався до швидких дій, включаючи відкриття Вищого антикорупційного суду в Україні, який був створений за попередньої влади, але так і не зміг запрацювати.

Він призначив дострокові парламентські вибори, і його партія, доти не представлена в Раді, отримала 60% місць. За підтримки парламентської більшості Зеленський змінив Конституцію, прибравши з неї абсолютний імунітет для депутатів, який були джерелом "чистої корупції" протягом двох десятиліть.

У Києві було багато сподівань, що цього разу все може бути інакше – нова Україна нарешті відірветься від свого корумпованого, пострадянського минулого.

І одночасно я стикнувся у Києві із заплутаною і незвичною домовленістю щодо ведення політики США щодо України.

Існувало два канали розробки та впровадження політики США, один – традиційний та один – украй нестандартний.

Як керівник дипмісії, я мав повноваження щодо стандартних, формальних дипломатичних процесів, які включали основну частину зусиль США щодо підтримки України у боротьбі проти російської навали та надання їй допомоги у боротьбі з корупцією. Ці зусилля мали сильну двопартійну підтримку Конгресу та усіх урядів США від часу проголошення незалежності України.

Водночас існував не відповідний правилам, неофіційний канал формування політики США щодо України, до якого входили тодішній спецпредставник Курт Волкер, посол Сондланд, міністр енергетики Рік Перрі і Джуліані. Посли Волкер і Сондланд включили мене в певні розмови у рамках цього каналу.

Мені відомо, що цей канал розпочав роботу 23 травня, коли Волкер, Сондланд, Перрі та сенатор Рон Джонсон мали зустріч із президентом Трампом після повернення з інавгурації президента Зеленського. Делегація мала ентузіазм щодо нового президента України та закликала президента Трампа зустрітися з ним якнайраніше, щоб закріпити відносини США та України.

Але, як я зрозумів, президент Трамп не поділяв їхнього ентузіазму щодо зустрічі з паном Зеленським. У червні та липні дії як офіційного, так і "нерегулярного" каналів зовнішньої політики слугували одній і тій самій меті – посиленню партнерства США та України. Але до серпня мені стало зрозуміло, що завдання цих каналів розійшлися. Те, як це сталося, турбувало мене все більше.

Наприкінці червня однією з цілей обох каналів було сприяти візиту президента Зеленського до Білого дому для зустрічі з президентом Трампом, що обіцяв президент Трамп у своєму вітальному листі від 29 травня.

Українці явно прагнули цієї зустрічі.

18 червня під час конференц-дзвінка з Волкером, Перрі, Сондландом, виконувачем обов'язків помічника держсекретаря з питань Європи та Євразії Філом Рікером та радником Держдепу Ульріхом Брехбулом було зрозуміло, що зустріч двох президентів була узгодженою метою.

Але вже під час моїх наступних спілкувань з послами Волкером та Сондландом вони повідомили мені, що перш ніж запланувати зустріч в Овальному кабінеті, президент "хотів почути від Зеленського". Мені було не зрозуміло, що це означає.

27 червня Сондланд у телефонній розмові сказав мені, що Зеленський має дати зрозуміти Трампу, що він не є перепоною для "розслідування".

Я відчув щось дивне також 28 червня, коли посол Сондланд сказав мені, що він проти участі більшості звичних міжвідомчих учасників у його запланованій розмові з президентом Зеленським пізніше того ж дня. Посол Сондланд, посол Волкер, міністр Перрі і я були долучені до цього дзвінка, телефонуючи з різних місць. Однак посол Сондланд сказав, що хоче переконатися, що ніхто інший (приміром, профільні служби Держдепу. – ЄП) не записує та не відслуховує цю розмову.

А ще до того, як президент Зеленський приєднався до розмови, Волкер окремо сказав американським учасникам, що він планує чітко розповісти президенту Зеленському на зустрічі один-на-один в Торонто 2 липня про те, що повинен зробити Зеленський, щоб отримати зустріч у Білому домі.

На той момент мені ще було не зрозуміло, що це означає.

Волкер зазначив, що він хотів би сказати, що президент Трамп хоче бачити верховенство закону, прозорість, а також, зокрема, співпрацю в рамках розслідувань, щоб "дійти до суті речей". А щойно президент Зеленський приєднався до дзвінка, розмова зосередилася на іншому – на енергетичній політиці та мості у Станиці-Луганській.

Президент Зеленський також заявив, що сподівається на візит до Білого дому, запропонований у листі Трампа від 29 травня.

А до середини липня я почав усвідомлювати, що насправді передумовою зустрічі Трампа і Зеленського було розслідування щодо компанії Burisma та звинувачень про втручання України в американські вибори 2016 року.

Було також зрозуміло, що цю умову йому висунули за допомогою того неофіційного політичного каналу, яким, як я зрозумів, керував Джуліані.

10 липня у Білому домі українські чиновники Олександр Данилюк, секретар РНБО, та Андрій Єрмак, помічник президента Зеленського, зустрілися з Перрі, Волкером, Сондландом та тодішнім радником з нацбезпеки Джоном Болтоном. Я не брав участі в засіданні і не отримав (як має відбуватися за правилами. – ЄП) інформації про його перебіг, поки не поговорив 19 липня з тодішнім старшим директором Ради нацбезпеки (РНБ) з європейських і російських питань Фіоною Хілл та директором з європейських справ РНБ Алексом Віндманом.

Натомість 10 липня у Києві я зустрівся з Андрієм Богданом та Вадимом Пристайком, які сказали мені, що чули від пана Джуліані, що телефонна розмова двох президентів навряд чи відбудеться, і вони були цим збентежені та розчаровані.

Під час чергового захищеного конференц-дзвінка із РНБ 18 липня я почув, як співробітниця бюджетного управління сказала, що вони затримують виділення Україні безпекової допомоги, але не могла пояснити, чому. Вже після цієї зустрічі я зателефонував цій особі, і в режимі, коли нас не чули інші, вона сказала, що її начальник доручив не схвалювати додаткових витрат на безпекову допомогу України до подальших вказівок.

Мене та інших це вразило!

Українці воювали проти росіян і розраховували не лише на підготовку та зброю, але й на запевнення у тому, що американці – на їхньому боці.

Я дізнався від бюджетного управління РНБ, що ця вказівка надійшла від президента голові адміністрації РНБ, і далі – до цього (бюджетного) управління. Умить стало зрозуміло, що один із головних стовпів нашої сильної підтримки для України – під загрозою.

Неофіційний, "ненормований" політичний канал спрацював всупереч давнім цілям політики США.

Після цього відбулася серія міжвідомчих зустрічей під керівництвом РНБ. На всіх рівнях – від низових до керівних – була одностайність, що безпекова допомога має поновитися невідкладно.

Тоді ж Пентагон отримав доручення провести аналіз ефективності допомоги. На це вистачило дня – вони повернулися з висновком про те, що допомога ефективна і її слід відновити.

Наскільки я розумів, міністр оборони, директор ЦРУ та радник з нацбезпеки домагалися спільної зустрічі з президентом, щоб переконати його зняти блокаду, але таку зустріч, як виявилося, було складно організувати. Зрештою, її провели аж у вересні.

19 липня – наступного дня після того, як я дізнався про зупинку – в телефонній розмові Хілл та Віндман з РНБ намагалися переконати мене, що не знають про будь-яку офіційну зміну політики США щодо України, незважаючи на цю новину. Вони підтвердили, що вказівка про замороження надійшла від голови адміністрації РНБ Міка Малвані і що той підтримує скепсис щодо України.

У тому ж телефонному дзвінку 19 липня вони повідомили мене про зустріч 10 липня з українською делегацією у Білому домі. Зокрема, вони розповіли, що посол Сондланд зв'язав приїзд Зеленського до Білого дому з "розслідуванням".

Це, за їхніми словами, так роздратувало Болтона, що він обірвав ту зустріч, а згодом сказав Фіоні Хілл і Алексу Віндману, що вони не повинні мати нічого спільного із внутрішньою політикою, та доручив пані Хілл "проінформувати юристів".

За її словами, після зустрічі 10 липня Болтон назвав ці домовленості "наркоторгівлею".

Джон Болтон також виступив проти телефонного дзвінка між президентом Зеленським та президентом Трампом, побоюючись, що це "стане катастрофою".

Годі й говорити, що українці на цих зустрічах були розгублені.

У межах стандартного каналу формування політики США щодо України Болтон хотів говорити про безпеку, енергетику і реформи. Натомість Сондланд, учасник "нестандартного" каналу, прагнув встановити умовою зустрічі у Білому дому лише українське розслідування!

Також під час нашого дзвінка 19 липня Хілл повідомила, що Волкер зустрівся з Джуліані щодо України. Це мене здивувало. Наступного дня я попросив Волкера про зустріч, але не отримав відповіді. Я почав розуміти, що ці два канали спілкування – розділені й суперечать один одному.

Ввечері 19 липня і вранці 20 липня, за київським часом, я отримав повідомлення у тристоронньому WhatsApp-чаті з Волкером і Сондландом, зміст якого Волкер уже надав парламентським комітетам.

У ньому Сондланд заявив, що незабаром відбудеться розмова між Трампом і Зеленським. Посол Волкер сказав, що найважливішим для Зеленського буде сказати, що він допоможе розслідуванню, а також вирішить персональні кадрові питання, якщо такі будуть.

20 липня я говорив телефоном з послом Сондландом у той час, як він їхав потягом з Парижа до Лондона. Сондланд сказав мені, що він рекомендував президенту Зеленському вжити фразу "я каменя на камені не залишу", коли він обговорюватиме розслідування із президентом Трампом.

Також 20 липня я спілкувався з Данилюком, і у цій розмові він передав мені: президент Зеленський не хоче бути використаним як пішак в американській передвиборчій кампанії.

Наступного дня я повідомив Волкеру та Сондланду про цю стурбованість Зеленського.

25 липня президент Трамп і президент Зеленський мали довгоочікувану телефонну розмову. Дивна річ: попри те, що я очолюю посольство США і мав заплановану зустріч із президентом Зеленським разом з послом Волкером наступного дня, я не отримав від Білого дому текстового опису цієї розмови (запис та письмовий переказ або й дослівний виклад таких телефонних розмов є обов'язковим, бо дозволяє виконати домовленості, досягнуті лідерами держав. – ЄП).

…Перший відгук на телефонну розмову Трампа і Зеленського, який я почув від уряду США, був під час телефонного дзвінка, який я мав 28 липня із Тімом Моррісоном, що замінив Фіону Хілл у РНБ. Містер Моррісон сказав мені, що розмова "могла би бути кращою" і що президент Трамп запропонував Зеленському або його людям зустрітися з Джуліані та генеральним прокурором Вільямом Барром.

Я так і не бачив жодних даних від Білого дому щодо змісту розмови, поки вона не була оприлюднена 25 вересня.

16 серпня із текстового повідомлення Волкера я дізнався, що Андрій Єрмак, помічник президента, запропонував США подати офіційний запит про розслідування імовірних порушень українського законодавства з боку компанії Burisma, якщо Штати цього бажають.

Ідея формального запиту від США для того, щоби Україна почала розслідувати порушення власного законодавства, вразила мене як некоректна, і я рекомендував Волкеру "триматися подалі". Однак щоб з'ясувати правові аспекти цього питання, я дав йому ім'я заступника помічника генпрокурора, якого я вважав би правильним контактом для ініціативи США щодо розслідування за кордоном.

Станом на середину серпня безпекова допомога була замороженою вже протягом більш ніж місяця без жодної на те причини, і я почав побоюватися, що політика сильної підтримки України з боку США змінюється. Я закликав Брекбула, радника Держдепа, обговорити це 21 серпня. Він сказав, що не знає про зміну політики США, але перевірить статус допомоги в галузі безпеки. Мої занепокоєння поглибилися наступного дня, 22 серпня, під час телефонної розмови з паном Моррісоном з Ради нацбезпеки.

Я запитав у нього, чи не відбулася зміна цієї політики, на що він відповів: "побачимо". Він зізнався під час цього дзвінка, що "президент Трамп взагалі не хоче надавати допомогу". Це надзвичайно схвилювало мене.

Як я казав секретарю Помпео у травні, якщо політика підтримки України зміниться, я маю піти у відставку. Після розмови з Моррісоном я вже готувався до цього.

Лише кілька днів по тому, 27 серпня, посол Болтон прибув до Києва і зустрівся з президентом Зеленським. Під час їхньої зустрічі питання безпекової допомоги не піднімалося. Дивовижно, але новини про її затримку не просочилися у публічний простір аж до 29 серпня.

Водночас я знав надто багато і все ще хвилювався з цього приводу.

Під кінець візиту Болтона до Києва я поговорив із ним приватно та висловив йому своє серйозне занепокоєння щодо замороження військової допомоги.

Посол Болтон порекомендував мені надіслати депешу про це держсекретарю Помпео. Я написав та передав таку депешу 29 серпня, описуючи "безглуздість", яку я бачив у відмові від військової допомоги Україні в той час, коли бойові дії на Сході ще є активними, а Росія уважно відслідковує рівень американської підтримки уряду України.

Я сказав держсекретареві, що не можу і не буду захищати таку політику.

І хоча я не отримав жодної конкретної відповіді, та почув, що незабаром держсекретар переніс моє повідомлення на зустріч у Білому домі, присвячену питанням безпеки в Україні.

Того ж дня, коли я направив свою депешу, Андрій Єрмак зв'язався зі мною і був дуже стурбований, запитуючи про замороження безпекової допомоги. Ця історія тоді саме стала публічною, бо була оприлюднена виданням Politico.

Мене обурювало те, що я не міг дати йому пояснення, чому це відбувається.

На той момент мені ще не спадало на думку, що зупинення безпекової допомоги може бути пов'язане з "розслідуванням". Це незабаром змінилося.

1 вересня, за три дні після мого звернення до держсекретаря Помпео, президент Зеленський зустрівся з віцепрезидентом Пенсом у Варшаві. За кілька годин до цієї зустрічі я зв'язався з Данилюком, щоб повідомити йому, що затримка безпекової допомоги – це пропозиція "все або нічого", в тому сенсі, що якщо Білий дім не скасує заборону до кінця фінансового року (30 вересня), то ці кошти "згорять", і Україна нічого не отримає.

Я сподівався, що на двосторонній зустрічі або незабаром після цього Білий дім скасує своє рішення, але цього не сталося.

Згодом про перебіг зустрічі Пенс-Зеленський мені телефоном розповів пан Моррісон, який сказав, що президент Зеленський відкрив зустріч проханням до віцепрезидента щодо безпекової співпраці. Віцепрезидент не відповів по суті, але сказав, що ввечері буде спілкуватися з Трампом.

Віцепрезидент сказав, що президент Трамп хотів, щоб європейці робили більше для підтримки України, а він хотів би зробити більше для боротьби з корупцією.

Також під час цього ж телефонного дзвінка Моррісон описав розмову Сондланда з Єрмаком у Варшаві.

Там Сондланд заявив Єрмаку: гроші на допомогу з безпеки не надійдуть, доки Зеленський не погодиться продовжувати розслідування щодо компанії Burisma.

Так я вперше почув, що допомога з безпеки – а не лише зустріч у Білому домі – була обумовлена діями України щодо цього розслідування.

Я був дуже стурбований і того ж дня надіслав Сондланду запитання, "чи ми зараз говоримо, що і допомога, і зустріч обумовлені розслідуванням?" Посол Сондланд відповів проханням зателефонувати йому, що я і зробив. Під час цієї телефонної розмови Сондланд сказав, що президент Трамп вже повідомив йому: він хоче, щоб президент Зеленський зробив публічну заяву про те, що Україна буде розслідувати справу Burisma, а також підтвердив українське втручання у вибори в США у 2016 році.

Посол Сондланд також сказав мені, що припустився помилки, коли раніше говорив українським чиновникам, що саме зустріч у Білому домі залежить від публічного оголошення про розслідування.

Насправді, за його словами, тепер "все" залежить від такого оголошення. Включаючи безпекову допомогу.

Під час того ж дзвінка 1 вересня я сказав послу Сондланду, що президент Трамп повинен мати більше поваги до іншого очільника держави, і що те, що він описав, не в інтересах ані Трампа, ані Зеленського. У цей момент я попросив посла Сондланда переконати Трампа змінити вимоги.

Посол Сондланд пообіцяв спробувати.

Ми також обговорювали можливість того, що український генпрокурор, а не президент Зеленський, зробить заяву про розслідування, імовірно – в координації з розслідуванням втручання у вибори в 2016 році, яке проводить прокурор Барр.

Наступного дня, 2 вересня, Моррісон повідомив мені телефоном, що пан Данилюк попросив його про зустріч у готелі у Варшаві, де Данилюк висловив стурбованість можливою втратою підтримки США для України.

Зокрема, як поділився Моррісон, Україну турбує нездатність американських чиновників відповідати на чіткі запитання українців щодо безпекової допомоги. Я особисто відчував точно таку напругу в моїх відносинах з українцями, в тому числі і під час на зустрічі з міністром оборони Андрієм Загороднюком того ж дня.

Я також повідомив Моррісона про те, що мені розповів Сондланд напередодні.

5 вересня я прийняв у Києві сенаторів Джонсона та Мерфі. Під час їхнього візиту ми зустрілися з президентом Зеленським. Його перше запитання до сенаторів стосувалося безпекової допомоги.

Обидва сенатори підкреслили, що двопартійна підтримка України у Вашингтоні була найважливішим стратегічним активом України, і що президент Зеленський не повинен ставити під загрозу цю двопартійну підтримку, стаючи учасником внутрішньої політики США.

Я підкреслював цю тезу під час усіх моїх офіційних контактів з Україною і продовжую це робити.

Але спроба змусити президента Зеленського привселюдно долучитися до розслідування щодо Burisma та нібито втручання у вибори 2016 року показала, як офіційну зовнішню політика США підривали непублічні, не засновані на правилах дії Рудольфа Джуліані.

Два дні по тому, 7 вересня, я мав спілкування з Моррісоном, в якому він описав телефонну розмову, що відбулася напередодні між Сондландом і Трампом. Містер Моррісон сказав, що у нього з'явилося "відчуття пірнання", коли він дізнався про зміст цієї розмови від Сондланда. У ній Трамп сказав Сондланду, що він не просив в України про домовленість "послуга за послугу", але поза тим – наполягає на тому, що Зеленський має вийти до преси і сказати, що він відкриває розслідування щодо Байдена, а також щодо втручання у вибори 2016 року, і що президент Зеленський повинен це зробити з власної волі.

Моррісон повідомив про цю розмову також Болтону і юристам РНБ.

Наступного дня, 8 вересня, ми з послом Сондландом поговорили телефоном. Він сказав, що розмовляв з президентом, як я пропонував тижнем раніше, але Трамп був непохитний: Зеленський повинен "сам прояснити речі і зробити це публічно". Президент Трамп водночас заявив, що це не "послуга за послугу".

Сондланд сказав, що розмовляв із Зеленським та Єрмаком і сказав їм: якщо президент Зеленський не зробить цього чітко і публічно, то ми опиняємося "у глухому куті". Як я зрозумів, "глухий кут" означає, що Україна не отримає такої потрібної військової допомоги.

Посол Сондланд заявив, що президент Зеленський погодився зробити публічну заяву в інтерв'ю CNN.

Після того я висловив свої серйозні застереження в текстовому повідомленні Сондланду, заявивши, що "мій кошмар – це ситуація, коли вони дадуть це інтерв'ю і не отримають допомоги з безпеки. Росіянам це сподобається. (І я піду.)".

Я писав це абсолютно серйозно.

Наступного дня я сказав Сондланду та Волкеру, що "сигнал українцям (і росіянам), який ми надсилаємо з рішенням про допомогу, є ключовим. Через це ми вже похитнули віру в нас". Я також сказав: "Я вважаю божевіллям відмову в безпековій допомозі заради сприяння в політичній кампанії".

Посол Сондланд відповів приблизно за п'ять годин, що я "неправий щодо намірів Трампа".

Перед цим обміном повідомленнями, під час нашої розмови 8 вересня, Сондланд намагався пояснити мені, що президент Трамп є передусім бізнесменом. Мовляв, коли бізнесмен збирається підписати чек особі, яка йому заборгувала, то він до підписання запитує, чи ця людина платитиме.

Посол Волкер через кілька днів, коли ми були разом на конференції Ялтинської європейської стратегії, використовував ту саму термінологію.

Я натомість відповів обом, що таке пояснення не має сенсу: українці не "винні" президенту Трамп нічого, і що затримка безпекової допомоги для отримання Штатами внутрішньої політичної вигоди є божевіллям.

Нарешті, 11 вересня я дізнався, що це заморожування було знято, і допомога буде надана Україні. Коли я це дізнався, то особисто передав цю новину Зеленському та Пристайку, і знову

нагадав Єрмаку про високу стратегічну цінність двопартійної підтримки України та важливість невтручання у вибори в інших країнах.

В той час я побоювався, що оскільки посол Сондланд сказав мені, що президент Зеленський погодився дати інтерв'ю CNN, то він зробить заяву щодо "розслідувань", які зіграли б роль у внутрішній політиці США.

Я намагався перевірити через Данилюка, чи Зеленський не планував давати таке інтерв'ю ЗМІ. Данилюк спочатку, 12 вересня, підтвердив, що не планує – та вранці 13 вересня на зустрічі в кабінеті президента Зеленського я відчув, що Єрмак почувається незручно, відповідаючи на це запитання. Тому я знову попросив Данилюк підтвердити, що інтерв'ю CNN не буде, що він і зробив.

25 вересня на сесії Генеральної Асамблеї ООН в Нью-Йорку президент Трамп зустрівся з президентом Зеленським. Він також опублікував стенограму дзвінка 25 липня.

США, по суті, не повідомили українців про намір такої публікації. Вони просто залишили представників української сторони блідими та розлюченими.

І хоча для мене це була перша можливість побачити, що Трамп справді говорив із Зеленським про колишнього віцепрезидента Байдена, та я задовго до того зрозумів, що термін "розслідування", який вживали посли Волкер і Сондланд, означає одночасно і питання, пов'язані з виборами 2016 року, і розслідування щодо Burisma, і щодо родини Байденів.

* * * * *

Я розумію, що це досить тривалий опис подій останніх кількох місяців, викладених з моєї позиції у Києві. Але я також хочу наголосити на важливості тих питань, які розслідують комітети Конгресу.

Я хочу підвести підсумок, виходячи з того, що я говорив на початку.

Україна важлива для безпеки США. На неї напала Росія, яка продовжує свою агресію. Якщо ми віримо в принцип суверенітету націй, від якого залежить наша безпека та безпека наших друзів та союзників, ми повинні підтримувати Україну в її боротьбі. Російська агресія не має зберігатися.

Сьогодні є дві історії України. Перша – це та, про яку ми говоримо сьогодні, і яку ви чули (на інших допитах в рамках процедурі імпічменту. – ЄП) за останні два тижні. Це історія про викривачів, про Джуліані, бічні канали спілкування, домовленості "послуга за послугу", про корупцію та втручання у вибори.

У цій історії Україна є об'єктом.

Але є ще одна історія України – позитивна, двопартійна. У цій другій історії Україна є темою. Вона – про молодих людей молодої нації, які намагаються звільнитися від свого минулого, сподіваючись, що їхній новий уряд нарешті допоможе відкрити нову Україну, яка пишається своєю незалежністю від Росії, прагне приєднатись до західних інституцій та насолоджуватися безпекою і процвітанням...

Враховуючи стратегічну важливість України в наших зусиллях зі створення цілісної вільної Європа, ми, і республіканці, і демократи, протягом трьох десятиліть підтримували Україну. Ми можемо пишатися цією підтримкою і тим, що ми разом з українцями протистояли диктаторській агресії проти демократичного сусіда.

Я хотів би, щоби надалі ми залишилися із цією другою історією.

Вільям Тейлор, повірений у справах США в Україні